

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/223/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416210220
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1416210220.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Šiftovej, v sporovej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: Š. I., T. XX.X.XXXX, N. G.M. XX, H., o zaplatenie 600,21 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 9Csp/109/2016-64, zo dňa 12.2.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 479,68 eura s úrokom z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 479,68 eura od 9.11.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu vo zvyšku zamietol. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou zo dňa 8.11.2016 sa žalobca domáhal zaplatenia istiny 600,21 eura, úrokov vyčíslených ku dňu 8.11.2016 v sume 764,11 eura, úrokov 29,5 % zo zostatku nesplatennej istiny, t.j. zo sumy 600,21 eura odo dňa nasledujúceho po dni 8.11.2016 do zaplatenia, úrokov 5,25 % ročne zo sumy 600,21 eura odo dňa nasledujúceho po dni 08.11.2016, poplatkov 39,28 eura a náhrady trov konania. Žalobu zdôvodnil tým, že dňa 3.12.2012 bola medzi Poštovou bankou a.s., (ďalej len ako „Pôvodný veriteľ“) v právnom postavení veriteľa a žalovaným v právnom postavení dlžníka uzavretá zmluva o úvere číslo XXXXXXXXXXX, súčasťou ktorej boli všeobecné obchodné podmienky; na základe uvedenej zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver 800 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v splátkach v zmysle zmluvy a predpisu splátok. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný plnil svoj záväzok zo zmluvy o úvere len čiastočne, žalobca si v zmysle Obchodných podmienok pre úver uplatnil právo požadovať predčasné splatenie istiny úveru, a to prostredníctvom výzvy na úhradu dlžnej sumy adresovanej žalovanému, následkom čoho sa stal celý úver vrátane príslušenstva predčasne splatným; žalovaný napriek zaslanej výzve dlžnú pohľadávku nezaplatil. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému vzniknutú z predmetnej zmluvy o úvere na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 6.10.2016, uzavretej s Pôvodným veriteľom ako postupcom.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 27.7.2012 bola uzatvorená zmluva o úvere „dostupná pôžička“ medzi žalovaným a Pôvodným veriteľom, ktorý sa zaviazal poskytnúť žalovanému úver 800 eur, splatný v 24. mesačných splátkach po 45 eur s dátumom prvej splátky 16.8.2012, splatnosťou nasledujúcich splátok k 16. dňu v mesiaci a konečnou splatnosťou úveru dňa 16.7.2014, pri celkovej výške nákladov 301,22 eura, RPMN banky 42,41 %, úrokovej sadzbe 29,50 %, priemernej RPMN 46,52 %. Výzvou zo dňa 9.10.2013 bol žalovaný upozornený na porušenie povinnosti splácať úver a bolo mu oznámené, že úver sa stal k 9.10.2013 predčasne splatný. Súd prvej inštancie posúdil právny

vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský vzťah upravený zákonom č. 129/2010 Z.z., Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom. Skonštatoval, že zo Zmluvy o úvere nezistil, že by obsahovala základnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Následne ozrejmil, že absencia členenia splátok podľa predmetného ustanovenia pri posudzovaní právneho úkonu podľa obsahu zmluvy a prípadných priamych odkazov na všeobecné podmienky, znemožňuje stanoviť zaplatenú a zostávajúcu čiastku v splátkach na istinu, úrok, či iné poplatky, teda bez členenia splátok podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nie je možné určiť výšku istiny, úroku a prípadných poplatkov v jednotlivom štádiu splácania úveru, čo znemožňuje naplnenie práv spotrebiteľa, pričom prepočtom prostredníctvom funkcií PPMT, IPMT, výška splátky výrazne prekračuje úrokovú sadzbu. Vzápätí vyslovil záver, že podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je nutné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov; na uvedenom základe s poukazom na § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a písm. b), § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a) až písm. y), § 11 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 479,68 eura, t.j. rozdiel medzi poskytnutým plnením 800 eur a úhradou 320,32 eura vykonanou žalovaným, ktorej výšku zistil z listín poskytnutých žalobcom ako dôkazy k žalobe; spolu s úrokom z omeškania 5,25 % ročne od 9.11.2016 z dlžnej sumy 479,68 eura, pričom objasnil, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nevrátil celkovú výšku požičanej sumy, najneskôr od celkovej splatnosti úveru musel vedieť, že je v omeškaní; vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 C.s.p., ale napriek skutočnosti, že v spore mal prevažujúci úspech žalovaný, ktorému preukázateľne nemohli vzniknúť trovy konania, nárok na ich náhradu mu nepriznal.

4. Proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, podal odvolanie žalobca a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu. Namietal záver súdu prvej inštancie, že v nadväznosti na nedostatočný rozsah údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o úvere, je úver bezúročný a bez poplatkov; bol názoru, že tento záver súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho výkladu zákona č. 129/2010 Z. z., pričom sa domnieval, že súd prvej inštancie pochybil tým, že predmetný zákon nevyložil eurokonformne. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (tretia komora) sp. zn. C-42/15, zo dňa 9.11.2016 (ďalej ako „Rozsudok Súdneho dvora EÚ“), a v tejto súvislosti aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/39/2016, zo dňa 11.4.2017, ktorý na Rozsudok Súdneho dvora EÚ odkazuje. Uviedol, že Rozsudok Súdneho dvora EÚ pojednáva o výklade článku 10 ods. 2 písm. h) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“); toto ustanovenie Smernice určuje, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia s tým, že toto ustanovenie je v zmysle predmetného rozsudku nutné vykladať v súlade s jeho cieľom, ktorým je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru; tento cieľ je splnený, ak podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok; nie je teda nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum. Žalobca ďalej zdôraznil, že v súlade s predmetným rozsudkom, Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pričom pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, Súdny dvor EÚ vyslovil názor, že členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto Smernica neupravuje; smernica obsahuje harmonizované ustanovenia pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere. Žalobca taktiež upriamil pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017, zo dňa 22.2.2018, ktorý s poukazom na úvodnú časť dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. skonštatoval, že zámerom zákonodarcu bezpochyby nebolo, aby dotknuté ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) predmetného zákona bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice; eurokonformným výkladom zákona č. 129/2010 Z. z. dospel Najvyšší súd SR k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa tohto zákona nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), t.j. nie je potrebné aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona

hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Žalobca argumentoval aj s akcentom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/208/2017, zo dňa 30.11.2017, v ktorom súd vyslovil záver, že eurokonformný výklad vo vzťahu k zákonu č. 129/2010 Z. z. je možný, súd je tento vnútroštátny predpis povinný vykladať v súlade s účelom Smernice; pričom slovné spojenie § 9 ods. 2 písm. k) predmetného zákona „...výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a poplatkov...“ možno vnímať tak, že sa tým myslí jedna splátka, ktorá obsahuje istinu, aj úroky, aj poplatky, pri ktorej má byť uvedená jej výška, dátum a ich počet; poradie, v akom sa majú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, má byť v zmluve uvedené len prípadne.

5. Vzhľadom na citovanú judikatúru bol žalobca názoru, že zmluva o úvere, ktorá je predmetom sporu, jasným spôsobom určuje údaje o výške (45 eur), počte (24 mesačných splátok) a termíne (k 16. dňu mesiaca, počnúc 16.8.2012 do 16.7.2014) splátok a preto úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov iba na základe toho, že neobsahuje matematicky spočítanú celkovú čiastku úveru ako aj výšku, počet a termíny jednotlivých splátok. Domnieval sa, že zmluva o úvere nemusí takéto údaje obsahovať priamo, nakoľko postačuje, že sa tieto informácie dajú zo zmluvy o úvere identifikovať, čo je v danej veci splnené.

6. Žalobca v odvolaní namietal aj nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti kvôli nedostatočnému odôvodneniu; akcentoval, že povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vyporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 25/2007); súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Skonštatoval, že absencia dostatočného odôvodnenia rozhodnutia má za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Záverom zdôraznil, že ochrana spotrebiteľa má svoje limity; inštitút ochrany spotrebiteľa neznamena absolútnu ochranu spotrebiteľa v tom zmysle, že by sa mohol ex post dovolávať neplatnosti svojich právnych úkonov, ktoré urobil dobrovoľne (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23 Cdo 1201/2009).

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti, ktorou súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol, je potrebné zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

8. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili 27.7.2012 úverovú zmluvu, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver 800 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal zaplatiť v 24 mesačných splátkach po 45 eur, splatných vždy k 16. dňu v mesiaci, počnúc 16.8.2012. Žalovaný záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu listom zo dňa 9.10.2013 vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku úveru.

9. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že zmluva uzavretá 27.7.2012 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Predmetná skutočnosť nebola v konaní ani sporná. Vzhľadom na spotrebiteľskú povahu uzavretej zmluvy, ktorej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi, právny vzťah účastníkov zmluvy sa spravuje zákonom č. 129/2010 Z.z.; zmluva o spotrebiteľskom úvere musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v § 9 zákona č. 129/2010 Z.z.; tieto náležitosti regulujú formálnu i obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je nedodržanie kľúčových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z.z.

10. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva obsahuje iba celkovú splátku úveru, z ktorej nie je možné zistiť jej jednotlivé zložky (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.).

11. Právne posúdenie veci je činnosť súdu, spočívajúca v subsumovaní zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, čo vedie k záveru o právach a povinnostiach strán sporu. Právne posúdenie je nesprávne, ak sa súd dopustí pri tejto činnosti omylu, tzn. keď na správne zistený skutkový stav aplikuje nesprávny právny predpis, tiež vtedy, keď síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo zistených skutočností vyvodil nesprávne právne závery.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.'&ucin-k-dni='30.4.2014'> musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

14. Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

15. Podľa § 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z. amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

16. Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť; jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je síce nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia, avšak v prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom (podporne III. ÚS 341/07).

17. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne vyjadreného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z. bolo prebrať do právneho poriadku Slovenskej republiky Smernicu 2008/48/ES. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h), písm. i) Smernice 2008/48/ES, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru pre účely splatenia a v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Z obsahu dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. nemožno vyvodiť, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. sprísnil požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48/ES; účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe, vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES.

18. Vychádzajúc z účelu a zmyslu sledovaného § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd dospel k záveru, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie

toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým nestanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia; zákonom z 12.10.2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediálnym) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Eurokonformný výklad nemôže nahradiť absenciu výslovného znenia zákona; zásada konformného výkladu však vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/04 zo dňa 4.7.2006, rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-456/98 zo dňa 13.7.2000, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 666/2016, zo dňa 11.10.2016).

19. V nadväznosti na vyššie uvedené právne východiská odvolací súd uzatvára, že v zmluvách dojednaných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je nutné a možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje teda dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky; účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej - ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby, čo napokon vyplýva aj z § 9 ods. 3, ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorých túto informáciu môže získať kedykoľvek v priebehu trvania zmluvy, bezplatne.

20. Odvolacím súdom zvolený eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v plnej miere korešponduje s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017) ako najvyššej súdnej autority, ktorá plní nezastupiteľnú funkciu pri usmerňovaní (regulovaní) aplikačnej praxe súdov a odstraňovaní rôzneho výkladu zákonných ustanovení (obdobne vid' aj najnovšie uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.7.2019, sp. zn. 6 Cdo 113/2018), s ktorého závermi ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou záver, že nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí.

21. Pretože súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol založil na nesprávnych právnych záveroch o tom, že zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov, pri súčasnej absencii skutkového a právneho posúdenia žalobcom uplatnených nárokov podliehajúcich súdnemu prieskumu z hľadiska neprijateľných (neplatných) zmluvných podmienok, rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti právneho posúdenia nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo vzťahu k uplatňovanému nároku v jeho zamietnutej časti; súd prvej inštancie tým znemožnil stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nakoľko uvedený nedostatok nemožno napraviť ani v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec v tomto rozsahu na ďalšie konanie. V ňom bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. V ďalšom

konaní opätovne posúdi dôvodnosť nárokov žalobcu (v zamietnutej časti), t.j. v časti úrokov, vyčíslených úrokov a ďalších plnení požadovaných žalobcom, pričom vezme do úvahy, že uzavretá zmluva vykazuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.; zároveň posúdi, či zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky, teda také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, napr. takých, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, ako sú rôzne poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy, za upomienky a pod.). Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie právne posúdil, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, neprichádzalo z povahy veci do úvahy riešenie otázky, či veriteľ má alebo nemá po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky a či veriteľ nemá právo na zákonné úroky z omeškania zo zmluvných úrokov. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia; z týchto záverov vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania; na uvedenom závere nič nemení ani spotrebiteľské právne postavenie žalovaného (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.7.2019, sp. zn. 6 Cdo 113/2018 a obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 2782/1999, sp. zn. 33 Cdo 113/2008). Na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, by obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

22. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).